

твие в будущем и всегда связан с необратимыми затратами. Отсюда частое отождествление финансовой гибкости инвестиционной деятельности с опционом как со встроенной возможностью изменения инвестиционных решений уже в процессе их исполнения. Стоит отметить, что в зарубежной литературе финансовая гибкость инвестиционной деятельности или же гибкость размещения финансовых ресурсов предприятия носит название операционной гибкости.

Необходимость комплексной оценки финансовой гибкости инвестиционной деятельности предприятия обусловлена возможностью размещения финансовых ресурсов в такие направления, как инвестиционные проекты и финансовые инструменты (рис. 1).

Так как данные направления инвестирования не могут быть взаимозаменяемыми, оценка финансовой гибкости инвестиционной деятельности представляет собой параллельно протекающие этапы управления активами субъекта хозяйствования.

Таким образом, несмотря на сложность в понимании и объяснении, а также определенные трудности, которые могут возникнуть в процессе определения стоимости опционов, данная теория позволяет учесть факторы неопределенности внешней и внутренней среды, что особенно важно в современных реалиях функционирования большинства отечественных предприятий.

УДК.336.71

О. О. Чуб,

д-р екон. наук, доцент, професор кафедри банківської справи, ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ФОРМУВАННЯ МІЖНАРОДНИХ ІНТЕГРОВАНІХ РИНКІВ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Сучасна світова економіка характеризується все зростаючим переплетенням національних економік. Одним з провідних економічних процесів, що розвиваються в світовій економіці на початку XXI століття, представляється територіальна й інституційна інтеграція ринків, можна спостерігати інтенсифікацію міжнародної інтеграції різних ринків, що обумовлене, на наш погляд, наступними причинами.

1. Посилилася глобалізація фінансового сектора в цілому. Глобальні фінансові потоки стали значущим чинником міжнародних економічних відносин.

2. Процеси приватизації і комерціалізації відкрили нові ринки і галузі, які раніше були недоступні або ж доступні з істотними обмеженнями.

3. З ряду причин конкуренція зробилася жорсткою (інформаційно-технологічна революція; трансграничне злиття корпорацій, з'явилися нові конкуренти, зокрема з азіатських країн).

Під глобалізацією розуміють об'єктивний процес інтеграції значної частини капіталу різних країн, посилення їх взаємозалежності й є об'єктивним процесом. До основних особливостей процесів глобалізації у банківському секторі економік країн світу можна віднести:

1. Розвиток транснаціональних корпорацій створює попит на банківські послуги у країнах своєї присутності, що спонукає крупні банки створювати філії для задоволення потреб своїх клієнтів.

2. Банківські установи розробляють свою стратегію базуючись на прогнозах макроекономічного розвитку не тільки країн базування головних офісів, а із врахування прогнозів розвитку світової економічної системи в цілому.

3. Банківська діяльність рухається у напрямку уніфікації проведення операцій та надання послуг клієнтам, що спричинено поступом до зближення національного на міжнародного законодавства у сфері банківського регулювання.

4. Банківська система на національному рівні виконує функцію акумулювання та перерозподілу фінансових ресурсів між галузями економіки, а на міжнародному рівні глобальна банківська система виступає окремим фактором розвитку світової економіки.

5. Зростаючий вплив транснаціональних банків на світові фондові ринки, сектор капітального фінансування призводить до їх впливу на національну грошово-кредитну політику країн.

6. Національна економічна система не може існувати відокремлено від іноземного капіталу, банки створюють філії на території інших країн та конкурують із місцевими банківськими установами. Наприклад, кількість банків США, які мають відділення у інших країнах з 1970 року до 1993 року зросла з 79 до 153 одиниць, тобто майже вдвічі. Японські банки контролюють близько 25 % банківського ринку у деяких штатах Сполучених Штатів та створюючи конкуренцію банкам-резидентам.

7. Зростання філіяльної мережі банків спостерігалось досить давно, але збільшення частки операцій з міжнародних розрахунків спричиняє поглиблення проникнення транснаціональних банків у національні економіки.

8. Зниження прибутковості кредитно-інвестиційних операцій та одночасне зростання строку надання коштів пов'язано із зростанням частки наукомістких галузей у світові економіці.

9. Зміщення акцентів банківської діяльності у бік інформаційних технологій та надання послуг клієнтам дистанційно, тобто через канали новітніх засобів зв'язку (Інтернет, war-протокол, GPRS та ін.).

УДК.336.71

П. М. Чуб,

канд. екон. наук, доцент кафедри банківської справи,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

АНТИКРИЗОВЕ УПРАВЛІННЯ БАНКІВСЬКОЮ СИСТЕМОЮ УКРАЇНИ

На сьогоднішній день банківська система України знаходиться в стані рецесії, причиною чого стали не тільки наслідки світової фінансово-економічної кризи на банківську систему, але й велика кількість інших внутрішніх факторів, які ще більше поглиблюють цей спад. Не останню роль у поглибленні кризи банківських установ зіграли диспропорції у проведенні монетарної і фінансової політики НБУ, зокрема неадекватна емісія грошей, яка обумовила неконтрольовану кількість грошової маси в економіці, застосування економічно не обгрунтованої облікової ставки НБУ, надмірне розширення курсового коридору по основним валютам, що лише посилює розвиток інфляції та ускладнює функціонування банківських структур.

Основними факторами, які підірвали діяльність банківських установ України, є:

—значне зростання обсягів зовнішньої заборгованості приватного сектору, що стало серйозною загрозою дестабілізації курсу гривні у зв'язку з погашенням великих обсягів короткострокового боргу та у зв'язку зі значним дефіцитом рахунку поточних операцій;

—недовіра інвесторів, відтік капіталу, згорання інвестиційних проєктів в Україні;

—неефективна валютно-курсова політика, яка спирається на жорсткі монетарні та антиінфляційні заходи, зниження курсу